

Joden en heidenen samen

een studie van Romeinen 15

Door Michael Morrison

In Romeinen 15 voltooid Paulus zijn discussie over hoe christenen die sterk in het geloof staan degenen kunnen helpen die zwak zijn. Hij herinnert zijn lezers eraan dat God de heidenen tot behoud aan het roepen is, en dat zij het middelpunt zijn van Paulus' bediening. Paulus maakt voor zijn bezoek aan Jeruzalem van de gelegenheid gebruik om een offerande van de heidenen mee te brengen voor de Joods gelovigen.

De sterken dienen de zwakkeren te helpen

In hoofdstuk 14 legde Paulus uit dat die christenen die sterk in het geloof stonden geloofden dat alles rein was en gegeten kon worden. Zij die zwak in het geloof stonden waren voorzichtig met hun dieet en hielden ook bepaalde speciale dagen.

Dit verschil van inzicht vormde een bijzonder probleem voor de Romeinse kerken, dus besteedde Paulus een groot van zijn brief om dit aan te pakken. De behoedzame christenen moeten de meer tolerante niet veroordelen, en zij die zich vrij voelen moeten de zwakken niet tot zonde aanzetten door druk uit te oefenen die dingen te doen waarvan hun geweten het niet toelaat om te doen.

“Wij, die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen en niet onszelf behagen” (15:1). Degenen die tevreden zijn met hun behoud in Christus dienen tolerant te zijn met de doctrinaire fouten van anderen. Hun geloof is al zwak; we moeten ze niet nog meer uitdagen dan ze kunnen verdragen. Paulus leerde dat alle voedsel rein is, maar soms beperkt hij zichzelf in zijn vrijheid (1 Kor. 8:13; 9:20). Paulus geeft dan een algemeen principe: “Ieder onzer trachte zijn naast te behagen, ten goede, tot opbouwning” (v. 2). Hij wijst naar Jezus als voorbeeld om te volgen: “want ook Christus heeft Zichzelf niet behaagd...”

Paulus zet zijn woorden kracht bij door Psalm 69:9 te citeren: “maar, gelijk geschreven staat: De smaadwoorden van hen, die U smaden, kwamen op Mij neder” (v. 3). Christus was bereid om vervolging te verdragen, dus moeten ook de sterken bereid zijn een klein ongerief voor lief te nemen. Sommige mensen vragen zich misschien af waarom Paulus het Oude Testament aanhaalt. Hij heeft het al ‘tig’ keren gebruikt, maar nu verklaart hij: “Al wat namelijk tevoren geschreven is, werd tot ons onderricht geschreven, opdat wij in de weg der volharding en van de vertroosting der Schriften de hoop zouden vasthouden” (v. 4)

Paulus haalt twee lessen aan die we uit het Oude Testament kunnen leren: volharding en bemoediging. We dienen moeilijkheden niet uit de weg te gaan, en God is ons altijd trouw.

De christenen uit de heidenen loven God

Paulus doet dan een klein gebed: “De God nu der volharding en der vertroosting geve u eensgezind van hetzelfde gevoelen te zijn naar het voorbeeld van Christus Jezus, opdat gij eendrachtig uit een mond de God en Vader van onze Here Jezus Christus moogt verheerlijken. (vv. 5-6). Wat wil zeggen: God geve je die dienstbare houding die ertoe leidt dat we gezamenlijk aanbidden.

Paulus besluit met: “Daarom, aanvaardt elkander, zoals ook Christus ons aanvaard heeft tot heerlijkheid Gods (v. 7). Net zoals Jezus ook zijn voorrechten opgaf om ons te dienen, moeten wij ook bereid zijn wat van de onze prijs te geven waardoor het volk God zal prijzen. Verzoening met God dient ons te leiden naar verzoening met andere mensen.

“Ik bedoel namelijk, dat Christus ter wille van de waarachtigheid Gods een dienaar van besnedenen geweest is” (15:8). Vanwege de situatie in Rome doet Paulus de volgende oproep: hij vraagt de sterken (voornamelijk de heidenen) zich in te houden als zij met de zwakken (voornamelijk Joden) vertoeven. Hij begint nu zijn dienaarschap voor de heidenen te verdedigen.

Waarom was Christus de Joden van dienst? Paulus verklaart: “om de beloften, aan de vaders gedaan, te bevestigen en dat de heidenen God ter wille van zijn ontferming gaan verheerlijken, gelijk geschreven staat: Daarom zal ik U loven onder de heidenen en uw naam met snarenspeel prijzen” (vv. 8-9). Het is alleen dankzij Christus dat mensen vergeven worden en daarbij de aartsvaderlijke zegeningen ontvangen. Maar het doel van Christus gaat verder dan het nageslacht van Abraham—hij wil ook dat de heidenen God vereren. Paulus gaat nu over tot het brengen van een aantal profetieën over de heidenen uit het Oude Testament die zich met de Joden verenigen om God te aanbidden. Hij begint met Psalm 18:49: “Daarom loof ik U, o HERE, onder de volken en ik wil uw naam psalmzingen,” Dan gaat hij naar de reactie van de heidenen op het goede nieuws: “En verder zegt Hij: Verheugt u, heidenen, met zijn volk” (Rom. 15:10; Deut. 32:43).

De heidenen sluiten zich aan bij de lofprijzing: “Looft, al gij heidenen, de Here, en laten alle volken Hem prijzen.” (v. 11; Ps 117:1). Paulus besluit met het citeren van het vers uit Jesaja 11:10, wat laat zien dat zijn lofprijzing het accepteren van de Messias door de volken betekent, zijnde de afstammeling van David en Isai: “En verder zegt Jesaja: Komen zal de wortel van Isai, en Hij, die opstaat, om over de heidenen te regeren; op Hem zullen de heidenen hopen” (v. 12).

Dan doet Paulus nog een kort gebed, een zegening voor alle gelovigen: “De God nu der hope vervulle u met louter vreugde en vrede in uw geloof, om overvloedig te zijn in de hoop, door de kracht des Heiligen Geestes” (v. 13). Door ons geloof in Christus hebben we een geweldige hoop.

De bediening van Paulus voor de heidenen

Paulus schrijft heel diplomatiek naar de kerk in Rome: “Ik heb echter, mijn broeders, zelf al de overtuiging van u, dat gij zelf reeds vol van goedheid zijt, vervuld met al de kennis, in staat ook elkander terecht te wijzen.

Toch heb ik u hier en daar bij wijze van herinnering ietwat vrijmoedig geschreven, krachtens de mij van God geschonken genade, om een dienaar van Christus Jezus voor de heidenen te zijn in de heilige dienst van het evangelie Gods, opdat de offergave der heidenen Gode welgevallig zou wezen, geheiligd door de heilige Geest” (vv. 14-16).

Toen Christus Paulus aanstelde als dienaar voor de heidenen, vond hij dat hij in verband met de doctrinaire verschillen die zij hadden, het behulpzaam zou zijn om hen aan de christelijke basisprincipes te herinneren.

“om een dienaar van Christus Jezus voor de heidenen te zijn in de heilige dienst van het evangelie Gods, opdat de offergave der heidenen Gode welgevallig zou wezen, geheiligd door de heilige Geest” (v. 16). Paulus gebruikt hier bijzondere uitdrukkingen om zijn zending een aanbiddingswerk te noemen: “Mijn roem bij God is dan ook in Christus Jezus. Want ik zal het niet wagen van iets anders te spreken dan van hetgeen Christus door mij bewerkt heeft, om heidenen tot gehoorzaamheid te brengen door woord en daad” (Rom. 15:17-18).

Paulus geeft God de eer, niet zichzelf.

>>

De resultaten van de bediening van Paulus kunnen afgeleid worden uit het feit dat de heidenen God gehoorzamen. Dat wil niet zeggen dat er sprake is van besnijdenis, voedselwetten of sabbatten—de heidenen worden gezien als gehoorzaam zonder het houden van dergelijke wetten. Hoe heeft Christus dit door middel van Paulus weten te bereiken? Hoewel het boek Handelingen diverse wonderen door Paulus beschrijft, noemt Paulus ze zelden. Zijn lezers worden geacht hem niet te volgen op het gebied van wonderen, maar in nederigheid en het verdragen van moeilijkheden. “Zo heb ik, van Jeruzalem uit rondreizende tot Illyrie (modern Albanië) toe, de prediking van het Evangelie van Christus volbracht” (v. 19). Paulus preekte niet in elke stad, maar overal waar hij preekte verkondigde hij het evangelie. Hij preekt er in een paar steden, en nadat hij vertrokken was, konden zijn bekeerlingen het evangelie aan de omliggende plaatsen bekend maken. “Ik stelde er mijn eer in het te verkondigen, doch zo, dat ik niet optrad waar de naam van Christus reeds genoemd was, om niet op eens anders fundament te bouwen” (v. 20). Op bepaalde ogenblikken in zijn leven vond Paulus dat zijn zending ook voor andere gebieden bestemd was. Hij zag zijn werk als een vervulling van Jes. 52:15: “Maar om te handelen naar hetgeen geschreven staat: Zij, aan wie niets van Hem is verkondigd, zullen Hem zien en wie het niet gehoord hebben, zullen het verstaan. Daarom werd ik dan ook herhaaldelijk verhinderd tot u te komen.” (v. 21-22). Dit vers is niet van toepassing op elke zendeling, maar het zegt wat Paulus aan het doen was. Hoewel Paulus Rome al eerder had willen bezoeken, was het evangelie harder nodig in Klein Azië (modern Turkije) en Griekenland. Nu heeft Paulus zijn zinnen verder in westelijke richting gezet—Spanje—en daardoor komt hij in de gelegenheid om Rome aan te doen. Maar eerst had hij een belangrijker missie te volbrengen.

De reisplannen van Paulus

In de Griekse brieven worden de reisplannen vaak vermeld, en zo ook in deze brief. Paulus begint met een welhaast grappige overdrijving: “Maar thans, nu mij in deze streken geen arbeidsveld meer overblijft en ik sedert tal van jaren verlangend ben tot u te komen, zodra ik naar Spanje reis; ik hoop u namelijk op mijn doorreis met eigen ogen te zien en door u voortgeholpen te worden voor mijn tocht daarheen, wanneer ik eerst enigermate van u genoten heb” (vv. 23-24).

Paulus zou nooit lang genoeg kunnen leven om het evangelie aan het gehele keizerrijk te brengen, dus wilde hij een resolute stap westwaarts maken. Hij nodigde zichzelf niet alleen naar Rome uit, hij nodigde hen ook uit om zijn missie te ondersteunen—misschien wel vergezeld door enige assistenten. Maar andere plannen waren urgenter—de Griekse kerken waren een offerande aan het voor bereiden voor de gelovigen in Judea. Paulus had hen daartoe aangespoord omdat hij dit bewijs van solidariteit van de heidenen aan de Joden heel belangrijk vond. “Maar thans ben ik op reis naar Jeruzalem ten dienste van de heiligen. Want Macedonie en Achaje hebben goedgevonden een handreiking te doen aan de armen onder de heiligen te Jeruzalem” (vv. 25-27).

De Griekse christenen hadden een schuld in te lossen. Maar wat konden de christenen uit Rome daar aan doen? Het was voor hen te laat om aan de offerande voor Jeruzalem mee te doen. Paulus suggereert dat de christenen uit de heidenen in Rome de Joodse christenen in Rome zouden kunnen helpen. Paulus wil immers vrede tussen de Joden en heidenen, onverschillig of dat nu in Rome is of in Jeruzalem.

“Wanneer ik mij dan hiervan gekweten en hun deze opbrengst afgedragen heb, zal ik over uw stad naar Spanje reizen. En ik weet, dat ik bij mijn komst te uwent met een volle zegen van Christus zal komen (vv. 28-29). Paulus zag deze offerande als een symbool van de geeste-

lijke vruchten als gevolg van de evangelieverkondiging aan de heidenen. De boodschap die hij voor Jeruzalem had luidde als volgt: “Zie hoe vele heidenen nu de HERE loven vanwege de zending die u begonnen bent. Zij zijn dankbaar dat uw Messias ook hun Messias is, net zoals de Schrift voorzegt heeft (Jes. 60:5; 66:20), zij zenden nu gaven aan Jeruzalem als eersteling offerande om de rest van de oogst onder de heidenen te heiligen.”

Paulus was tevreden dat hij na het afleveren van deze offerande, Christus zijn zendingsoverdracht naar Rome en Spanje zou zegenen. Hij verzoekt hen om hem te steunen bij de moeilijke zending en voor hem te bidden.

“Maar, broeders, ik vermaan u bij onze Here Jezus Christus en bij de liefde des Geestes, om samen met mij te worstelen in den gebede voor mij tot God, opdat ik behoed worde voor de weerspanningen in Judea, en dat mijn dienstbetoon voor Jeruzalem gunstig worde opgenomen door de heiligen” (vv. 30-31).

Zoals in Handelingen 21 bevestigd wordt, was het meest gevaarlijke van de tocht niet de reis zelf, maar de ongehoorzame Joden (een ironisch contrast met de gehoorzame heidenen). Paulus ging ook niet van de veronderstelling uit dat de gelovigen blij zouden zijn met zijn komst, —hij wilde dat er gebeden zou worden dat de offerande toch maar geaccepteerd zou worden. Sommige konden gewoon niet aanvaarden dat de heidenen nu ook tot de familie van het geloof behoorden.

En na de offerande wilde Paulus dat ze zouden bidden “opdat ik, in blijdschap tot u gekomen met Gods wil, mij tezamen met u verkwikken moge. De God nu des vredes zij met u allen! Amen” (vv. 32-33). Paulus besluit dan met een zegening voor vrede—dat was hetgeen de kerk in Rome het meest nodig had. Hij zegt “amen,” maar hij is er nog niet klaar mee. In onze volgende aflevering, zullen we de begroetingen en aanbevelingen en aansporingen van hoofdstuk 16 behandelen.

Vragen ter overweging

- Welke gewetensbezwaren hebben de zwak in het geloof staande christenen van vandaag en op welke manier kunnen wij enig soelaas bieden? (v. 1)
- Op welke manier kunnen de schriftgedeelten uit het Oude Testament ons bemoedigen? (v. 4)
- In v. 7 beveelt Paulus Christus aan als een voorbeeld om te volgen. Zijn er aspecten omtrent Jezus die we niet zouden moeten volgen?
- “Stromen we over” van hoop als we op Christus vertrouwen? (v. 13)
- Hoe leren we van en aan elkaar? (v. 14)
- Als het evangeliseren een priesterlijke taak is (v. 16), is het dan op alle christenen van toepassing?
- Zouden we zendelingen moeten ondersteunen die in een geheel ander gebied werkzaam zijn? (v. 24)
- Zijn we verplicht om de zegeningen met de Joden te delen, of zouden we die met een andere groep moeten delen? (v. 27)
- Bidden we voor zendelingen in gevaarlijke gebieden? (v. 31)